

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **M. Z.**, narozen
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jiřím Němcem
sídlem Štefánikova 114/45, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č. j. JMK 114821/2017, sp. zn. S-JMK 85639/2017/OD/Př

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 16. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2017, č. j. JMK 114821/2017, sp. zn. S-JMK 85639/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 4. 2017, č. j. ODSČ-37919/16-36, sp. zn. ODSČ-37919/16-HEV/V (dále též „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“).

2. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017, tím, že jako provozovatel vozidla tov. značky, reg. značky, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci, přičemž jako zjištěné porušení pravidel silničního provozu označil správní orgán prvního stupně neoprávněné zastavení, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 22. 7. 2015 v 9:27 hodin. Došlo tedy k porušení povinnosti dle § 27 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě předně namítl, že mu jakožto provozovateli předmětného vozidla bylo upřeno právo, aby se mohl k posuzovanému přestupku jakkoli vyjádřit, případně označit osobu, která s vozidlem přestupek spáchala. Současně mu nebyla dána možnost v rámci blokového řízení uhradit blokovou pokutu za spáchaný přestupek. Přestože totiž Městská policie Brno zjistila a identifikovala provozovatele vozidla, kterého uvedla v oznámení přestupku, tak jej ani nepředvolala (neobeslala) k podání vysvětlení dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona 553/1991 Sb. o obecní policii, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o obecní policii“), aby bylo možné objasnit důležité skutečnosti. Tím neumožnila žalobci řešit danou věc v rámci blokového řízení. Stejně tak dle názoru žalobce nebyly učiněny nezbytné kroky, potřebné ke zjištění případného pachatele přestupku, poněvadž se správní orgán prvního stupně omezil pouze na obeslání žalobcem označené osoby. Dle názoru žalobce tak v projednávaném případě nebyly dodrženy základní principy řízení takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci.
4. Výzvou provozovateli vozidla bylo správním orgánem prvního stupně autoritativně zahájeno s žalobcem jakožto provozovatelem vozidla správní řízení s tím, že došlo k jednání, mající znaky přestupku spočívajícího v porušení povinnosti stanovené zákonem tím, že neoprávněně zastavil a stál na silniční vegetaci, a to bez ohledu na uplynutí promlčecí doby jednoho roku, počítané od doby spáchání jednání majícího znaky označeného přestupku. Žalobce odmítal, že by lhůta pro projednání dané věci (tj. jednání mající znaky přestupku) měla být dvouletá a současně vytkl žalovanému, že se s tímto v napadeném odvolání nevypořádal.
5. Dále žalobce namítl, že zatímco v původně vydaném příkazu ze dne 29. 11. 2016 bylo jednání mající znaky přestupku vymezeno jako „neoprávněné zastavení nebo stání“, v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo již toto jednání definováno pouze jako „neoprávněné zastavení na silniční vegetaci“. Dle názoru žalobce není možné zahájit správní řízení za jiného posouzení právního stavu věci a končit toto řízení jiným posouzením právního stavu, i když právní kvalifikace správního deliktu je totožná.

6. Žalobce na závěr spatřoval pochybení správního orgánu prvního stupně v tom, že v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedl, že vozidlo zastavilo na „komunikační zeleni“, i když tento pojem právní řád České republiky nezná.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v rámci svého vyjádření, které zdejšímu soudu došlo dne 20. 12. 2017, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K samotným žalobním námitkám uvedl následující.
8. Nejprve konstatoval, že žalobci byla dne 11. 1. 2016 doručena do datové schránky výzva provozovateli vozidla, a že dle § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu projednáváná správní delikty v přenesené působnosti správní orgán obce s rozšířenou působností, nikoliv obecní policie. Přitom dle § 125h zákona o silničním provozu správní orgán zašle provozovateli vozidla výzvu, ve které mu je dána možnost zaplatit částku stanovenou ve stejné výši jako v blokovém řízení. Žalobce na tuto výzvu přitom nijak nereagoval.
9. S námitkou prekluze se dle názoru žalovaného správní orgán prvního stupně dostatečně vypořádal ve svém rozhodnutí, kde měl správně uvést, že odpovědnost za správní delikt provozovatele neuplyne dříve, než uplyne lhůta podle § 125e odst. 3 v souvislosti s § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, přičemž tato trvá dva roky. Jelikož se správní orgán prvního stupně o správním deliktu dozvěděl dne 29. 10. 2015 a řízení o správním deliktu bylo zahájeno příkazem, který byl účastníkovi doručen dne 8. 12. 2016, byla dvouletá lhůta pro zahájení řízení dodržena.
10. V daném případě se jednalo o porušení povinnosti vyplývající s § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu, dle kterého *„řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci.“* Žalovaný tak měl za to, že nebylo potřeba zkoumat, zda šlo v posuzovaném případě o zastavení nebo stání, když v obou případech dojde k porušení zákonem stanovené povinnosti.
11. Na závěr uvedl, že poněkud nesprávná formulace „komunikační zeleň“ je uvedena pouze v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části hodnocení důkazního materiálu. Jelikož ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, i na jiných místech, je užita správná formulace „silniční vegetace“ včetně odkazu na § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu, měl žalovaný za to, že z kontextu je zřejmé, o jaké porušení povinnosti se jedná, a tato drobná chyba nemá vliv na srozumitelnost a zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV. Replika

12. V replice ze dne 1. 2. 2018, doručené zdejšímu soudu dne 2. 2. 2018, žalobce v zásadě zopakoval svou argumentaci obsaženou v žalobě a rozvedl ji pouze o námitky spočívající v nepřípustnosti retroaktivity a rozporování existence silniční vegetace na daném místě.

V. Ústní jednání

13. Ve věci proběhlo dne 29. 8. 2019 jednání před Krajským soudem v Brně, za účasti žalobce, jeho právního zástupce a žalovaného. Účastníci řízení během jednání setrvali na svých stanoviscích obsažených v jejich písemných podáních.

14. Po shrnutí obsahu soudního spisu přistoupil soud k dokazování, v rámci kterého provedl jako důkaz výpis z pasportu Brněnských komunikací – geografický informační systém, označující pozemek parc. č., katastrální území, obec, jakožto komunikační zeleň. Žalobce ani žalovaný neměli žádných důkazních návrhů.
15. Po vyhlášení usnesení o ukončení dokazování se k věci vyjádřil sám žalobce, který namítal především nevedení blokového řízení s jeho osobou. Na závěr jednání žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a náhradu nákladů řízení. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost a náhradu nákladů řízení nepožadoval.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl po nařízeném soudním jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas.
17. Ze spisu vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné, skutečnosti. Úřadu městské části Brno – Královo pole bylo dne 29. 10. 2015 Městskou policií Brno oznámeno postoupení spisového materiálu č. j. MP-06040/05D-15 jako podkladu pro zahájení správního řízení, přičemž tento obsahoval oznámení přestupku a související fotodokumentaci. V oznámení přestupku bylo uvedeno, že vozidlem tovární značky „skútr“, registrační značky, dne 22. 7. 2015 v 9:27 hod. v,, neznámý pachatel nedodržel pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že neoprávněně zabral veřejné prostranství vozidlem.
18. Úřad městské části Brno – Královo pole výše uvedené dne 30. 11. 2015 postoupil správnímu orgánu prvního stupně jako věcně a místně příslušnému správnímu orgánu k projednání přestupků, resp. správních deliktů dle zákona o provozu na pozemních komunikacích (viz č. l. 4 správního spisu).
19. Správní orgán prvního stupně zaslal dle § 125h zákona o silničním provozu žalobci dne 11. 1. 2016 jakožto provozovateli vozidla výzvu k uhrazení určené částky nebo ke sdělení údajů totožnosti řidiče vozidla v době spáchání prvního přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů od doručení. Na tuto žalobce nijak nereagoval, i přesto že byla žalobci stejného dne doručena (viz č. l. 7 správního spisu). Z toho důvodu tak správní orgán prvního stupně věc přestupku dne 31. 3. 2016 odložil, aniž zahájil řízení o přestupku, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (viz č. l. 1 správního spisu).
20. Dne 29. 11. 2016 vydal správní orgán prvního stupně pod č. j. MMB/0467279/2016, sp. zn. 5850/ODSC/MMB/0467278/2016 příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s tím, že nezajistil, aby při užití jeho vozidla byly na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, přičemž jako předmětné porušení pravidel bylo označeno neoprávněné zastavení nebo stání, tj. porušení povinnosti dle § 37 odst. 1 písm. t) zákona o silničním provozu. Za toto správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1

500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal dne 16. 12. 2016 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odpor.

21. Následně byly do správního spisu doplněny mapové podklady zachycující přesnou polohu předmětného vozidla dle fotodokumentace pořízené Městskou policií Brno a snímek pasportního informačního systému Brněnských komunikací, kde je předmětné místo označeno jako „zeleň“ (viz č. l. 15 a 16 správního spisu).
22. Dne 5. 1. 2017 správní orgán prvního stupně zaslal žalobci vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání spolu s výzvou k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
23. V návaznosti na omluvu z termínu provedení dokazování mimo jednání a žádost právního zástupce žalobce o stanovení termínu nového zaslal správní orgán prvního stupně dne 7. 3. 2017 další vyrozumění o provedení dokazování mimo ústní jednání spolu s výzvou k seznámení a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, kde stanovil jiný termín provedení dokazování (srov. č. l. 29 správního spisu).
24. Následně žalobce správnímu orgánu prvního stupně podal prostřednictvím svého právního zástupce písemné vyjádření k věci, kde namítal především nedodržení zákonných předpokladů pro zahájení správního řízení a nepřihlídnutí k uplynutí prekluzivní lhůty (srov. č. l. 32 správního spisu).
25. Správní orgán prvního stupně dne 20. 4. 2017 vydal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým stanovil, že žalobce spáchal správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
26. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 9. 5. 2017 odvolání, které dne 28. 5. 2017 na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplnil, přičemž v těchto namítal téměř totožné skutečnosti, jako v nyní projednávané žalobě (srov. č. l. 40 správního spisu). Na základě odvolání a jeho doplnění žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že je zákonné a odvolání zamítl.

Nezákonně zahájené řízení a upření práva na obhajobu

27. Stěžejní námitka žalobce spočívala především v rozporování toho, zda bylo řízení o správním deliktu vedeném proti provozovateli vozidla zahájeno v souladu se zákonem, resp. jestli nebylo zahájeno předčasně, namísto toho, aby s ním bylo vedeno blokové řízení.
28. Dle § 84 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o přestupcích“) lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení, jestliže je spolehlivě zjištěn, nestačí domluva a obviněný z přestupku je ochoten pokutu (§ 13 odst. 2 stejného zákona) zaplatit.
29. Z ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu plyne, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 stejného zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud: a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na

bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání; b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona; a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

30. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud: a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2 téhož zákona; b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku; a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
31. Krajský soud považuje za vhodné úvodem poznamenat, že správní delikt provozovatele vozidla vymezený v § 125f zákona o silničním provozu lze chápat jako delikt subsidiární. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který spáchal předmětný přestupek, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích [viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno]. Primárně tedy za spáchaný delikt odpovídá řidič vozidla. Až tehdy, nelze-li skutečného řidiče na základě žádných důkazů či indicií zjistit a vést proti němu přestupkové řízení, nese odpovědnost za delikt provozovatel vozidla.
32. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, k výše uvedené systematice zákona o silničním provozu i zákona o přestupcích konstatoval, že *„[e]xistuje-li bezprostředně po zjištění přestupku osoba podezřelá z přestupku, je jí při splnění zákonných podmínek umožněno projednání věci v blokovém řízení. Pokud věc neskončí projednáním v blokovém řízení, následuje zahájení přestupkového řízení s podezřelým z přestupku. [...] v případě, kdy bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku není totožnost řidiče známa a není ani zřejmá z podkladu pro zahájení řízení [podmínky dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona jsou naplněny], přistoupí správní orgán k vydání výzvy podle § 125h zákona o silničním provozu, v níž provozovatele vozidla vyzve k uhrazení určené částky odpovídající pokutě v blokovém řízení a poučí jej o možnosti sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče vozidla. Pokud pachatele přestupku nelze ztotožnit a ani indicie obsažené v podkladech pro zahájení přestupkového řízení nenasvědčují tomu, že by pachatelem přestupku mohla být určitá osoba, nelze s takovou osobou věc projednat v blokovém řízení. Ekvivalent odpovídající blokové pokutě je v takovém případě nabídnut k úhradě provozovateli vozidla ještě před samotným zahájením řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu. Výzva dle § 125h zákona o silničním provozu adresovaná provozovateli vozidla tak de facto představuje období blokové pokuty pro obviněného z přestupku; vydává se [při splnění ostatních podmínek dle § 125h odst. 1 písm. a) a c) zákona] jen v případech, kdy bezprostředně po spáchání přestupku není ani z podkladů pro zahájení přestupkového řízení zřejmé, kdo mohl být řidičem vozidla a vůči komu vést přestupkové řízení, a není tak možné s osobou podezřelou z přestupku věc projednat v blokovém řízení.“*
33. Z výše citovaného rozsudku vyplývá, že možnost projednání věci v blokovém řízení nastává pouze v případě, kdy je totožnost osoby podezřelé ze spáchání přestupku zjištěna

bezprostředně po jeho spáchání. Tomu dle názoru zdejšího soudu neodpovídá požadavek žalobce, aby obecní policie nad rámec svých povinností vyzývala provozovatele vozidla k podání vysvětlení dle § 11 odst. 1 písm. b) zákona o obecní policii. Tento postup byl ostatně byl v rozporu s účelem a smyslem blokového řízení jakožto zvláštního zkráceného druhu řízení o přestupku, které se vyznačuje neformálností, rychlostí postihu hospodárností a ve většině řešených případů i bezprostředním výchovným účinkem na pachatele (srov. JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. *Zákon o přestupcích a přestupkové řízení*. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 454).

34. Postup obecní policie a správního orgánu prvního stupně také nebyl nijak na újmu žalobcových práv, neboť dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu se určená částka provozovateli vozidla v předmětné výzvě stanoví ve stejné výši jako pokuta v blokovém řízení (srov. opět rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 131/2014). V souvislosti se samotnou výši určené částky soud neshledal, že by se správní orgán prvního stupně dopustil nezákonné libovůle příp., že by překročil meze správního uvážení. Určenou částku měl soud za přiměřenou, nijak se nevymykající běžné praxi správních orgánů, která je z jeho činnosti zdejšímu soudu známa.
35. Žalobce přitom na výzvu provozovateli vozidla nijak nereagoval, tj. ani neoznačil osobu za řidiče svého vozidla (oproti tomu, jak uvádí v žalobě), ani mu určenou částku nezaplatil. Z toho důvodu správní orgán prvního stupně přistoupil k odložení věci přestupku a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, a to až doručením příkazu žalobci dne 8. 12. 2016, nikoliv předcházející výzvou provozovateli vozidla. Zdejší soud má tak všechny kroky vedoucí ke zjištění případného pachatele přestupku za splněné a řízení vedené proti provozovateli vozidla zahájené v souladu se zákonem. Z těchto důvodů krajský soud vyhodnotil související námitky žalobce jako nedůvodné.

Promlčení

36. Dále žalobce namítl, že na posuzovanou věc je nutné aplikovat § 20 zákona o přestupcích a hledět na skutek jako na promlčený z důvodu zániku odpovědnosti žalobce, jelikož uběhl jeden rok od jeho spáchání. Mezi stranami přitom není sporné, že v nyní posuzované věci došlo k deliktnímu jednání nezjištěného řidiče (na nějž je navázán správní delikt žalobce) dne 22. 7. 2015.
37. Podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.
38. Krajský soud v souvislosti s tímto však konstatuje, že zákon o silničním provozu ve znění účinném od 7. 11. 2014 do 1. 7. 2017 již obsahoval výslovnou úpravu prekluzivní lhůty pro správní delikty fyzických osob.
39. Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.
40. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích pak v této době stanovovalo, že se na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.

41. Žalobce přitom svou námitku promlčení (prekluze) opíral pouze o skutečnost, že se v případě posuzovaného deliktu má použít úprava obsažená v zákoně o přestupcích. Tento svůj názor však v podané žalobě ani v následné replice žádnou argumentací nepodpořil, přičemž zdejší soud má předmětný názor za mylný. Zákon o silničním provozu a úpravu správního trestání v něm obsaženou je možné považovat za speciální vůči té obsažené v zákoně o přestupcích, tudíž se přednostně aplikuje ta obsažená v zákoně o silničním provozu, tj. v § 125e odst. 3 ve spojení s § 125e odst. 5 daného zákona.
42. Lze tedy shrnout, že užití analogie ve vztahu k § 20 odst. 1 zákona o přestupcích není naprosto namístě. Na zánik odpovědnosti provozovatele vozidla bylo nutno aplikovat prekluzivní lhůtu stanovenou v § 125e odst. 3 tohoto zákona. Odpovědnost žalobce za správní delikty tudíž mohla zaniknout až tehdy, pokud by správní orgán prvního stupně ne zahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do čtyř let ode dne, kdy byl spáchán.
43. K deliktnímu jednání nezjištěného řidiče (a tedy ke spáchání odvozeného správního deliktu žalobce) došlo dne 22. 7. 2015. Správní orgán prvního stupně se o nich dozvěděl na základě oznámení Městské policie Brno ze dne 29. 10. 2015, a správní řízení zahájil (doručením příkazu) dne 8. 12. 2016, následně dne 20. 4. 2017 vydal rozhodnutí, které žalovaný potvrdil svým rozhodnutím ze dne 9. 8. 2017. Lze proto podpořit názor žalovaného, že v daném případě nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek.
44. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že se výše přednesené závěry přitom uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu v účinnost zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a s ním souvisejících zákonů, neboť nová právní úprava v souvislosti s během promlčecích (prekluzivních) lhůt není pro žalobce příznivější (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93, publ. pod č. 1/1 Sb. ÚS n., či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 3 As 46/2017-40).
45. Nadto zákon o odpovědnosti za přestupky v § 112 odst. 2 mimo jiné stanovuje, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí: „[...] *Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*“
46. Vzhledem k tomuto ustanovení a skutečnosti, že nová úprava není pro žalobce příznivější, neboť doba, po kterou lze čin stíhat, nepatří mezi aspekty, které jsou zkoumány při hodnocení příznivosti nové právní úpravy, se § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 uplatní vůči jednání žalobce i po vstupu zákona o odpovědnosti za přestupky a souvisejících zákonů v účinnost (srov. Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 As 339/2018-59). K zániku odpovědnosti žalobce proto nedošlo, neboť řízení bylo zahájeno ve lhůtě dvou let ode dne, kdy se správní orgán o spáchání tehdy správních deliktů dozvěděl (8. 12. 2016), a byly projednány do čtyř let od jejich spáchání (14. 8. 2017).
47. Související námitku žalobce obsaženou v replice k vyjádření k žalobě spočívající v porušení zákazu retroaktivity v neprospěch obviněného zdejší soud považuje za bezpředmětnou, jelikož se této žalovaný žádným způsobem nedopustil, pouze upozornil na relevantní změnu právní úpravy od 1. 7. 2017. Obdobně není důvodná ani námitka toho, že se

žalovaný s námitkou promlčení nijak nevypořádal, když tak učinil na str. 4 napadeného rozhodnutí a i správní orgán prvního stupně toto reflektoval na str. 3 svého rozhodnutí.

Změna právního posouzení věci

48. Žalobci lze dát jistě za pravdu v tom, že v příkazu ze dne 29. 11. 2016, č. j. MMB/0467279/2016, sp. zn. 5850/ODSC/MMB/0467278/2016, shledal správní orgán prvního stupně žalobce vinným z toho, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, přičemž zjištěné porušení pravidel silničního provozu mělo spočívat v „neoprávněném zastavení nebo stání“, zatímco v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze v „neoprávněném zastavení“. Jako výsledek předmětného deliktního jednání řidiče vozidla však ve výroku jak příkazu, tak správního rozhodnutí je označeno porušení § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu.
49. Dle § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát na silniční vegetaci, pokud to není povoleno místní úpravou provozu na pozemní komunikaci.
50. Krajský soud k tomuto uvádí, že není pochybením správního orgánu, pokud následně v řízení dojde k upřesňování popisu skutku, pokud nedochází ke změně právní kvalifikace jednání, neboť zůstává zachována totožnost jednání pachatele. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 2 Afs 91/2009-149, uvedl, že „[m]ezi vymezením skutku, pro který je zahajováno sankční správní řízení, a popisem tohoto skutku v následném meritorním rozhodnutí nemusí existovat naprostá shoda, neboť v průběhu řízení mohou některé dílčí skutečnosti teprve vyplynout najevo či může jinak dojít ke korektuře původních skutkových předpokladů. Pokud však je v průběhu řízení zjištěn určitý aspekt jednání, který „obviněnému“ dosud nebyl vytýkán, a vede-li toto nové dílčí skutkové zjištění k rozšíření právní kvalifikace postihovaného jednání, je nutno před vydáním rozhodnutí přistoupit k „rozšíření obvinění“.“ Dle usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2017 ve věci sp. zn. II. ÚS 1867/14 lze dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu shrnout tak, že „[s]kutek musí být v oznámení o zahájení řízení definován natolik určitě, aby bylo „obviněnému“ zřejmé, jaké jednání je mu kladeno za vinu - aby se mohl účinně hájit, současně ale mezi skutkem vymezeným v oznámení o zahájení řízení a skutkem vymezeným v rozhodnutí nemusí být naprostá shoda, neboť řízení před správním orgánem slouží právě k „ustálení“ jak skutkového vymezení, tak právní kvalifikace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015 č. j. 6 As 266/2014-14).“
51. Zdejší soud má za to, že judikturní názory uvedené v předcházejícím odstavci jsou aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Příkaz vydaný správním orgánem prvního stupně (obdobně jako v judikatuře uváděné oznámení o zahájení řízení) byl totiž prvním úkonem prvního orgánu ve věci samé, neboť, jak již soud uvedl výše, nelze za okamžik zahájení řízení vedeného proti provozovateli vozidla považovat jemu zaslanou výzvu ke sdělení údajů řidiče či k zaplacení určené částky. Nadto i z následného postupu žalobce a jeho právního zástupce vyplývá, že jim bylo dostatečně zřejmé, jaké jednání je žalobci kladeno za vinu, tudíž následným upřesněním věci rozhodně nedošlo k zásahu do žalobcova práva na obhajobu.
52. Podle názoru soudu je tedy postup správního orgánu prvního stupně zcela souladný s výše uvedenými závěry soudů. Jednání žalobce bylo od počátku totožné, stejně jako jeho právní kvalifikace, tj. § 27 odst. 1 písm. r) zákona o silničním provozu, ale pouze došlo k

upřesnění jeho popisu (neboť nedošlo k prokázání stání vozidla na daném místě), což není důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

„Komunikační zeleň“

53. Žalobce v žalobě naposledy namítal používání slovního spojení „komunikační zeleň“ v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v souvislosti s tímto v replice rozporoval existenci silniční vegetace na místě zastavení žalobcova vozidla.
54. Krajský soud k tomuto předesílá, že zákon nijak nevymezuje, co se rozumí silniční vegetací. Pojem silniční vegetace je obsažen primárně v zákoně č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ovšem ani zde není obsažena jeho přesná definice. Ustanovení § 13 písm. d) daného zákona pouze stanovuje, že silniční vegetace je příslušenstvím dálnice, silnice a i (oproti názoru žalobce) místní komunikace. K bližšímu určení podává jisté vodítko pouze odborná literatura (BUŠTA, P., KNĚŽÍNEK, J., SEIDL, A., Zákon o silničním provozu: Komentář, Wolters Kluwer, 2016), jejíž autoři považují za silniční vegetaci veškeré rostlinstvo rostoucí na silničních pozemcích. S touto definicí se krajský soud plně ztotožňuje.
55. Na základě fotodokumentace založené ve správním spisu, mapových podkladů a technického pasportu komunikací, kde je plocha vyznačena jako komunikační zeleň, který zdejší soud provedl jako důkaz, nelze učinit jiný závěr, než, že žalobcovo vozidlo bylo zaparkováno na silniční vegetaci, neboť stálo vedle komunikace, na trávě v blízkosti keřů.
56. Související námitku spočívající v užívání pojmu „komunikační zeleň“ považuje krajský soud za účelovou, když ze znění žaloby vyplývá, že žalobci bylo jasné, za jaký správní delikt je trestán a jaké znaky kterého přestupku mělo jednání řidiče vykazovat. Krajský soud uznává, že by bylo minimálně vhodnější užívat pouze termínu „silniční vegetace“, neboť s tímto operuje i zákonná úprava, avšak předmětné formální pochybení spočívající v používání i pojmu „komunikační zeleň“ nezpůsobilo nepřezkoumatelnost ani nezákonnost napadeného rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

VII. Shrnutí a náklady řízení

57. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
58. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovaný náhradu nákladů nepožadoval, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. srpna 2019

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.